

Arrest

nr. 164 921 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 26 februari 2016 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 11 maart 2016.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 11 maart 2016 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat D. VANDENBROUCKE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 16 juni 2010 samen met haar echtgenoot A.H., haar twee minderjarige kinderen Na.H. en V.H. en haar zus N.I. België is binnengekomen, diende op 16 juni 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 1 februari 2012 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende een

beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nummer 83 775 van 27 juni 2012 de weigering de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigde. Verzoekster diende een cassatieberoep in tegen dit arrest bij de Raad van State die bij beschikking nummer 8.897 van 17 augustus 2012 het cassatieberoep niet-toelaatbaar verklaarde.

1.3. Op 25 juni 2014 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 30 oktober 2015 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 2 november 2015 ter kennis werd gebracht, is bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde Azeri staatsburger te zijn en bent gehuwd met H. A. (...). Omwille van de problemen die hij met de plaatselijke autoriteiten zou hebben gehad ontvluchtte u samen met uw gezin in 2011 Azerbeidzjan en reisde naar België waar jullie een asielaanvraag indienden. Op 01/02/2012 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen voor u en uw echtgenoot genomen omwille van het ongeloofwaardig karakter van jullie asielmotieven. Deze beslissingen werden op 27/06/2012 door Raad bevestigd. Het cassatieberoep dat jullie bij de Raad van State indienden werd op 17/08/2012 verworpen.

Op 25/06/2014 diende u samen met uw echtgenoot een nieuwe asielaanvraag in. U bleef er bij uw oude asielmotieven, maar gaf er ook aan dat u vreesde dat uw zoon naar de gevangenis zou worden gestuurd omwille van desertie. Hij had namelijk niet op een convocatie van het militair commissariaat inzake de dienstplicht gereageerd. Verder gaf u nog aan dat de omstandigheden in het leger zeer slecht waren (geweld tegen rekruten) en dat velen naar het oorlogsgebied in Karabach worden gestuurd. Op basis van deze nieuwe elementen werd uw asielaanvraag op 06/08/2014 in overweging genomen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw huidige asielaanvraag voor het overige op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot Heybatov Ahmed. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van ongeloofwaardige en ongegronde karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man luidt als volgt:

"Vooreerst dient te worden gesteld dat uw eerste asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Zo werd een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming te brengen is met de verklaarde vervolgingsfeiten en was u onaannemelijk onwetend betreffende essentiële zaken uit uw asielrelaas. Gezien deze beslissing in beroep werd bevestigd en het door u ingediende cassatieberoep werd verworpen, staat deze beslissing vast, tenzij u nieuwe elementen aanbrengt die uw geloofwaardigheid alsnog herstellen. Echter brengt u aangaande de asielmotieven die u tijdens de eerste asielaanvraag aanbracht geen nieuwe elementen aan waardoor de toen gemaakte motivering inzake de geloofwaardigheid van deze motieven dan ook logischerwijze ongewijzigd blijft.

Betreffende de dienstplicht van uw zoon dient vooreerst gesteld te worden dat u niet aannemelijk kan maken dat u hierdoor een persoonlijke vrees voor vervolging riskeert. U gaf wel aan dat er een strafzaak tegen u zou worden opgestart omdat u medeplichtig was voor het ontduiken van de dienstplicht van uw zoon (CGVS p.2). Echter brengt u geen enkel concreet element aan dat erop wijst dat u, als ouder en wettelijke vertegenwoordiger van uw zoon, strafrechtelijk zou worden vervolgd indien uw zoon de wetgeving inzake de dienstplicht niet zou naleven. Gevraagd naar enig wetsartikel of het officiële misdrijf dat hierop alludeert, kon u dit niet geven behalve de vage vermelding 'hulp bij vlucht' (CGVS p.2).

Voorts is het weinig aannemelijk dat er überhaupt een strafzaak tegen uw zoon zou zijn voor desertie. Zo heeft uw zoon nog steeds de dienstplichtige leeftijd van 18 jaar niet bereikt waardoor moeilijk kan worden aangenomen dat hij reeds vervolging zou riskeren voor dienstontwijking of desertie. Het enige concrete waarop u zich baseert, is het feit dat hij niet op de convocatie zou hebben gereageerd die hem opriep in het kader van de voorgaande medische testen. Gevraagd op welke informatie u zich baseert dat men strafrechtelijk vervolgd wordt omwille van het niet ingaan op dergelijke convocatie, bleef u

stellen dat dit als desertie beschouwd wordt en hem een straf van 5-8 jaar boven het hoofd hangt. U voegde eraan toe dat dit zo volgens de wet gaat (CGVS p.2-3). Echter kan uw zoon per definitie niet van desertie worden beschuldigd omdat men hiervoor eerst dient ingelijfd te zijn in het leger. In de mate dat u zich zou beroepen op dienstplichtontduiking blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat de maximumstraf hiervoor 'slechts' 2 jaar betreft. Indien u daadwerkelijk strafrechtelijke gevolgen voor uw zoon vreest omwille van het niet ingaan op een convocatie kan van u verwacht worden dat u zich hierover afdoende en correct informeert en zich niet beperkt tot vage en bovendien foutieve veronderstellingen. U hebt bovendien ook geen enkele concrete indicatie, behalve uw vage veronderstellingen, dat er effectief een strafzaak tegen uw zoon werd opgestart. Uit de convocatie blijkt evenmin enige strafrechtelijke vervolging indien men niet reageert op de convocatie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat men zich op 17 jaar nog kan laten registreren voor de voorafgaande medische testen. Gezien uw zoon momenteel de leeftijd van 17 jaar heeft en bijgevolg de facto nog niet dienstplichtig is, kan niet worden ingezien waarom hij bij terugkeer zich niet gewoon zou kunnen melden voor het uitvoeren van de medische proeven waardoor er geen sprake kan zijn van dienstontwijking of enige strafrechtelijke vervolging hieromtrent.

U gaf verder aan dat u niet wilde dat uw zoon naar het leger zou gaan gezien de slechte omstandigheden in het leger en gezien u vreest dat hij naar het oorlogsgebied in Karabach zou worden gestuurd. Allereerst moet erop gewezen worden dat een persoon duidelijk niet valt onder de toepassing van de Conventie van Genève wanneer zijn desertie en dienstweigering louter en alleen werden ingegeven door zijn afkeer voor de militaire dienst of vrees voor de strijd en om gedood te worden. Daarbij zij erop gewezen dat angst voor de algemene slechte toestand en behandeling in het leger op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève. Verder, voor wat betreft de inschatting of u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, werden vaststellingen gedaan die ernstig afbreuk doen aan de gegrondheid van dit asielmotief.

Zo dient te worden vastgesteld dat uw zoon nog niet werd opgeroepen voor de effectieve inlijving in het leger, maar enkel in het kader van de voorafgaande medische testen waardoor de door u verklaarde vrees inzake de dienstplicht een hypothetisch karakter heeft. Immers blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat men alvorens de start van de dienstplicht eerst medisch geschikt dient verklaard te worden. Bovendien blijkt uit diezelfde informatie dat er nog verschillende (andere) mogelijkheden tot uitstel (afstel) van de legerdienst zijn. Zo wordt bijvoorbeeld een uitstelperiode verleend aan personen die hun studies verderzetten.

Daarnaast blijkt uit diezelfde informatie dat de dienstplicht in Azerbeidzjan, zij het illegaal, kan worden afgekocht, er via steekpenningen 'makkelijke' plaatsen kunnen gekocht worden of dat men na het betalen van een bedrag enkel op papier de legerdienst doet. Deze zaken zouden op relatief grote schaal gebeuren (in een rapport uit 2008 maakt men melding van 50 procent en latere rapporten geven aan dat dit nog steeds op grote schaal gebeurt). Gevraagd waarom dit voor u niet mogelijk zou zijn gaf u aan dat u niet genoeg geld had, echter had u nog op geen enkele wijze geïnformeerd naar de hoogte van dergelijke afkoopsommen of steekpenningen of de schaal waarin deze praktijk gebeurde. U stelde enkel dat dit bedrag hoog moest zijn gezien iedereen het anders zou doen (CGVS p.4). Uit de informatie blijkt echter dat dit een relatief gangbare praktijk is waardoor het louter stellen dat u daar geen geld voor heeft zonder zich te informeren hoeveel dit daadwerkelijk kost en in hoeverre dit een reële mogelijkheid is, een negatieve indicatie is voor de actuele ernst van uw beweerde vrees. Er kan verwacht worden dat u de nodige inspanningen zou doen om zich afdoende te informeren over de effectieve en reële mogelijkheden om uitstel of afstel van de legerdienst te verkrijgen, gezien deze klaarblijkelijk voorhanden zijn.

Bijgevolg dient te worden besloten dat de door u verklaarde vervolgingsvrees inzake de dienstplicht van uw zoon een dermate hypothetisch karakter heeft waardoor niet kan gesproken worden van reëel risico op vervolging of ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming, en kan u door het gebrek aan inspanningen omtrent de mogelijkheden tot ontwijking van de legerdienst evenmin overtuigen rond de actualiteit en ernst van de beweerde vrees.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De brief van de advocaat bevat passages en verwijzingen naar rapporten, wetgeving en rechtspraak inzake het gebrek aan alternatieve dienstplicht, de slechte legeromstandigheden en de subsidiaire bescherming, maar bevat geen enkel element dat het hypothetisch karakter van de vrees onderuit haalt noch bevat het enig element dat erop wijst dat er een strafzaak tegen uw zoon (of tegen u) zou zijn opgestart.

De voorgelegde convocatie indiceert dat uw zoon in het kader van de voorafgaande medische proeven werd opgeroepen hetgeen nergens in bovenstaande motivering in twijfel wordt getrokken.

De artikels geven een beeld dat mishandelingen (die in sommige gevallen zelfs tot de dood kunnen leiden) in het Azeri leger niet uitzonderlijk zijn hetgeen in bovenstaande motivering nergens in twijfel wordt getrokken. Het geeft ook aan dat er in Azerbeidzjan een groeiend protest is tegen deze excessen die in het leger plaatsvinden. Daarnaast legde u nog een artikel neer over de vele politieke gevangenen. Echter komt u hier niet in voor en is het onduidelijk wat dit überhaupt met de door u verklaarde asielmotieven te maken heeft."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.H. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nummer 164 920 van dertig maart 2016 de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Dit arrest is gemotiveerd als volgt:

"2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing ingaat op twee zaken. Enerzijds stelt de Commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft voorgelegd met betrekking tot de asielmotieven van de eerste asielaanvraag, zodat de ongeloofwaardigheid van de asielmotieven van de eerste asielaanvraag overeind blijft. Dit wordt op geen enkele wijze door verzoeker betwist in het verzoekschrift. Anderzijds gaat de Commissaris-generaal in op de nieuwe asielmotieven, met name de dienstplicht van verzoekers zoon. Hierover wordt uitgebreid gemotiveerd en een bespreking van deze motieven volgt onder punt 2.4. tot 2.5. De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om te weten waarom de voorgehouden feiten niet kunnen leiden tot de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet waarvan paragraaf 1 verwijst naar de voorwaarden van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, noch tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal beschikt de Raad over een volheid van rechtsmacht, zodat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het vluchtelingenverdrag is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM (EHRM 19 september 2013, nr. 10466/11, R.J. t. Frankrijk). Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag omvat. Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji t. Nederland). Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk). De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, hij moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De Commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.4. Wat de weigering van verzoekers zoon om zijn legerdienst te vervullen betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat uit het CGVS-interview blijkt dat verzoekers zoon in zijn land van herkomst geen legerdienst wilt doen omdat hij vreest te worden gedood in een oorlog, omdat hij vreest naar het oorlogsgebied Karabach te worden gestuurd en omwille van de slechte toestand en behandeling in het leger. De Raad wijst erop dat een persoon niet valt onder de toepassing van het vluchtelingenverdrag wanneer hij vreest dat zijn zoon zich schuldig zou maken aan dienstweigering of desertie of omwille van zijn levensomstandigheden tijdens de dienstplicht. De Raad hecht daarenboven geen geloof aan de oprechtheid van verzoekers verklaringen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van de aangevoerde feiten. Zo heeft verzoekers zoon nog steeds niet de dienstplichtige leeftijd van 18 jaar bereikt. Hierover verklaarde verzoeker dat desertie ook wordt toegepast bij weigering van de medische testen volgens de Azerbeidzjaanse wetgeving en zijn zoon zou worden veroordeeld tot 5 tot 8 jaar gevangenisstraf. Dit blijkt echter niet uit de informatie die door de Commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dienstweigering wordt bestraft met een vrijheidsstraf van maximaal twee jaar. In zijn verzoekschrift laat verzoeker ook enkel gelden dat hij vreest voor zijn zoon en ontbreekt elke aanwijzing dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing betwist dat hij thans als ouder strafrechtelijk zou worden vervolgd. De Raad treedt de Commissaris-generaal bij dat verzoeker zich beperkt tot de vage vermelding 'hulp bij vlucht'. Verzoeker verschaft geen enkele overtuigende toelichting met betrekking tot de door hem geschetste vrees in zijn hoofde. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Zoals uiteengezet in de bestreden beslissing is de aangevoerde vrees van verzoeker louter hypothetisch en niet persoonlijk zodat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op het louter hypothetisch karakter van een strafzaak tegen verzoeker, kunnen verzoekers verklaringen die bovendien geen persoonlijk risico aantonen, niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker geen recht heeft op de vluchtelingstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en noch op de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen, noch dat er substantiële onregelmatigheden aan de

bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

Er wordt geen gegronde middel aangevoerd."

Voormelde motivering geldt ook voor verzoekster.

2.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP